

Solistina Jaakoissa

Muuttaessani Pietarsaareen v. -61, oli itsestään selvää liittyä mieskuoroon. Olin laulanut pari vuotta Kurikan Mieskuorossa ja saanut näin kipinän kuoromusiikkiin. Työn puolesta se kävi kuitenkin mahdolliseksi vasta v. -62 syksyllä.

Soolotehtäviin joutuminen tai pääseminen, miten vain, oli kylä yllätys. Oletin näin kaupunkikunnassa olevan koulutettua laulu- ja solistivoimaa kovastikin. Kohdallani oli etuna kahden vuoden erittäin intensiivinen opiskelu yksinlaulua Seinäjoen Musiikkiopistossa, oopperalaulajatar Marja Kuutin johdolla, ja sanottakoon sekin vielä, että opiskelemaan minut innosti, tai melkein pakotti itse Toivo Kärki eräässä yhteydessä.

Se oli raskas parivuotinen, koska opiskelin kotoa. Oli se vastaavasti antoisakin, kun aloin huomata edistyväni. Siellä opiskeli samaan aikaan myös mm. Aino Takala (ei tarvinne esitellyä) ja kuultuani hänen muhkeaa lauluaan, tiesin opetuksen olevan korkeatasoista. Se innosti yrittämään.

Laulun opiskelussa on suuri osuus juuri sitä, mitä Aaro joka torstai-illan aluksi aivan ihailtavan sinnikkäästi jaksaa opettaa. Otetaan pojat vaari siitä opetuksesta, eli pannaan koko pää soimaan. Sitten kun laulaessa alkaa korvia kutittaa, alkaa pää toimia ”kaiuttimena” ja silloin ollaan lähellä oikeaa äänen sijoitusta.

Asia lienee niin, että ilman minkäänlaista äänensijoitusta on vaikea laulaa esim. sooloa. On nim. yllättävää, miten voimakasta 4–50 miehen hyräily pianossakin on. Se on voitettava laulamalla, vaan ei huutamalla! — Selviä merkkejä Aaron opien vaikutuksesta on jo kuultavissa. Se merkitsee myös Jaa-

koista nousevan lisää solistivoimia jo hyvinkin pian.

Eräs asia, joka on tärkeä varsinkin sooloissa, on keskittyminen. Sitä ei allekirjoittanut ole ainakaan riittävästi oppinut, Herra paratkoon. Se kostahtuu sitten sanojen unohtamisena tai äänen käyttö ei ole oikein hallinnassa. Onneksi Pietarsaareessa on aivan fantastinen yleisö, jonka tuen kyllä aivan selvästi aistii, kiitos siitä. Konserttitilantessa tahtoo olla aina vähän jännitystä ym. ”c” osia, joten ei se keskittyminen aina ihan helppoa ole. Kun sitten kuitenkin joskus onnistuu soolossaan, on se kieltämättä hieno tunne. Suosittelen sydämellisesti mahdollisimman monelle Jaakolle pyrkimystä myös soolotehtäviin. ”Huilaamme” kyllä Antin kanssa mielellämme.

On ollut kaikenlaisia tilanteita näissä soolohommissakin ja olisi

paljonkin kertomista. Mainitsen kuitenkin vain yhden viime keväältä. Olin lähes 38 asteen kuumessa vielä pari tuntia ennen konserttia. Se oli saatava pois. Jouduin ottamaan kyllä useamman kuin yhden disperiin pestyäkseni laulamaan. Sen takia Aaro oivallisesti jätti mahdollisen uusinnan tauon jälkeen. Se oli hyvä ratkaisu. Dooppingista en olisi kyllä selvinnyt puhtain paperin.

Kaiken kaikkiaan. On ollut tosi hienoa olla tässä porukassa. Hyviä konsertteja, mukavia juhlia, mielenkiintoisia ja avartavia matkoja lähes puoleen Eurooppaa jne.

No niin, lauletaapas taas: Kurkunpää alas (=kurkku haukotus asentoon) pallea hengitys, ja sitten: ”Katso kenguru loikkaa!”

SAKARI YLISAARI

□ Sakari Ylisaaren tähtihetkiä. Laulu 1500-lukuiselle yleisölle sai aikaan raikuvat suosionsoitukset Jurmalassa.